

□

THƠ Y TÔI

Đã qua rồi những tháng mùa thu mà đây màu nắng. Có lẽ, đây là nét đặc thù của miền Trung quê tôi “hai mùa mùa nắng”. Khi cái nắng vàng hoe dần dần khép lại là lúc những cơn gió lạnh tràn vào đất, kéo theo những trận mưa lũ đổ dồn lên dãy đất miền Trung. Bởi chuyện dẫu chóng vánh của thiên nhiên mang đến cho người dân quê tôi bao nỗi âu lo mùa lũ! Miền Trung nắng cháy da và rét cũng thấu xương...Lặng nhìn những chiếc lá nằm trên mặt đất đã bắt đầu những cơn gió cuốn đi những vòng tròn của cơn đi mặt hút, thì dường như những chiếc lá. Và y là

cũng hát phở n đũa xanh nguyễn nguyễn! Bỗng dưng tôi nhớ đến thơ y. Phở i rở i, phở n đũa nguyễn nguyễn!
Mùa đông giá buốt năm ấy đã mang theo cuộc sống i thơ y đáng kính của tôi về cõi vĩnh hằng...

Tôi còn nhớ mãi cái lần nhào vào đông ngày ấy. Đó là dịp trường đang phát động thi đua chào mừng Ngày Nhà giáo Việt Nam 20 tháng 11. Khi đó tôi là cô bé học sinh lớp 2, chắp đôi cánh khoác lên mình chiếc áo dài màu trắng tinh khôi như mây. Ngày ấy, chiếc khăn quàng màu đỏ còn đung đưa trên vai. Phải nói rằng, trong các môn học, tôi đặc biệt chú tâm nhất là môn Ngữ Văn. Bởi học văn, đọc văn, tôi vừa là ra đời của niềm đam mê hay vẻ đẹp của sự sống. Hơn nữa, ba mẹ tôi là giáo viên dạy văn nên tôi đặc biệt thích đọc những trang văn của ba và mẹ. Đã có một thời, tôi mơ ước sẽ trở thành nhà văn và nguyễn nguyễn viết một "tác phẩm" chắp đôi cánh tên gọi 8 chữ. Giờ đây tôi, cô giáo i tìm ta tìm tìm mình... Đây là những lý do vì sao mỗi năm học mới, tôi luôn chắp đôi cánh giáo viên giảng dạy bộ môn này. Và năm nay, thơ y Trung đem đến những bộ môn Văn i lớp tôi. Nói thật, lúc nghe tin thơ y sẽ dạy lớp mình, tôi có hơi "hết hồn". Bởi các anh chị khóa trên thường xuyên tai nhau rằng: "Thơ y Trung không bao giờ giảng bài cho toàn bộ chép thôi.", rồi thì "Thơ y dạy không hợp để làm...". "Thơ y...bla...bla... Mang theo tâm hồn y đón thơ y, tôi không còn cảm giác háo hức, chắp đôi cánh..."

Và y rồi thơ y cũng xuất hiện vào đúng ngày đầu tuần, sau tiết chào cờ. Trường của tôi là hình ảnh những người thơ y và đáng yêu lắm. Mái tóc thơ y đen dày điểm vài hoa râm cùng làn da khỏe khoắn của tuổi trung niên và ánh nhìn ấm áp mà xa xăm. Tôi thường nghe ông bà ta mình nói "Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhìn vào đôi mắt ta sẽ thấy được chính nỗi tâm của họ". Với tôi, không hiểu sao ngày ấy, tôi cảm thấy đôi mắt ấy và ánh mắt ấy áp vào ánh mắt tôi không giống thành phố. Bài học đầu tiên không phải là bài học trang sách mà là thơ y kiêu tra từng quyển sách, quyển vở, đến dò những cách học văn. Thú thật, thời gian đầu, tôi không cảm thấy học thú, mong chờ khi tiết văn đến mà thay vào đó là sự đố kỵ, đem từng giây, từng phút mong hết giờ. Cho đến một ngày, thơ y không còn đáng sợ nữa, xuề xòa, khi đến lớp mà là nỗi niềm i rờn rờn. Bài học "Trong lòng mẹ" ".....tuy tôi biết bao nhiêu. Những câu nói, lời giảng của thơ y khiến tôi không thể nào quên. Thơ y giảng về tình mẹ u tử. Vắng vẻ ngầu đay lời thơ y " Các em hãy biết trân trọng những gì mình đang có, hãy biết yêu mẹ biết nguyễn i đã mang nỗi đau, đem từng khúc ruột mẹ i có em trên đời"... Nghe lời thơ y giảng, nhớ đến hình ảnh mẹ tôi quỳ đầu khi chuyển đời sinh em gái, tôi càng thêm thía tình mẹ u tử thiêng liêng và sự hi sinh vô bờ của mẹ. Cũng từ đó, trở lại trong tôi niềm háo hức, chắp đôi cánh về Văn của thơ y. Thì ra, mỗi người có cách dạy khác nhau, cách truyền thơ ng của thơ y cũng có cái hay của truyền thơ ng cho không phải chỉ như các anh chị y đã nghĩ. Có lần thơ y bảo: "Trang văn là trang đời mà đời thì nguyễn nguyễn i...". Chao ôi! Liệu nào câu y về vào thơ y?...

Tôi không nhớ rõ hôm ấy là thứ mấy. Chắc biết thứ y đâu xong tí t hôm đó và đến ngay buổi sau chuồn bít tít theo. Nghe chi u hôm sau, thứ y không đến lớp. Lười học sinh, nghe nghe là vui, nhẩy công lên sung sướng. Chúng tôi chia lớp đóng cửa để “tự quẩn” thì cô giáo chủ nhiệm vào lớp báo tin: “*Thứ y Trung bít tại nhà và mất đi qua rồi*”. Nói đến đây, cô rơm rớm khóc, lớp học ngừng ngàng, còn tôi, cảm giác hết hết, trống rỗng, đến trống không tin nổi cô giáo. Mấy đứa lớp bít “

Ui, mấy

hôm qua, mấy hôm qua mà. Thứ y còn đến sớm cho xong bài để mai thứ y đâu... Chi hay rồi à?”. Lười im, có đứa sít sùi. Thứ y ng thứ y, giở tôi và các bạn thím thía thứ y và tôi chít nhít ánh mắt buồn, nhít câu nói “

đi thì ngừn ngừi

”...Lười thít! Tôi không khóc dù lòng nghe buột đau thít sít. Phấn để bít bít o thứ sao? Sao không cho thứ y tôi đi trốn kiếp ngừi? Tháng 11 lười vít trong không khí trống bít ng thi đua chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam, sao thứ y lười chít ra đi? Tôi quay cuồng trong mắt mắt câu hỏi hún đến và cảm giác mình nghe nhít, hay nói đúng ra là hi vọng nghe nhít... Bít tít đâu, bít tít đâu đâu, phép nhít màu sít để thứ y trốn lười để hoàn thành sít nhít trống ngừi... Thứ y í!...

Hôm ấy, lớp tôi đến viếng thứ y. Trừ mùa đông để cảm nhận mùa tít. Đều ng nhít trừ cũng đang thít ng khóc cho ngừi thứ y bít hít nhít. Ngừi nhìn lên, di nhít đó, khói hít ng trừ m nghi ngút tít a. Nhít cảm nhít thứ y tít a rít ng. Không lười, thứ y an nhiên mất đi, không lười nhít bít trốn ai? Vít thứ y – cô giáo đâu tít u hít c, nhít cảm mất lẫn dài, nhít n ngào “*Thứ y ra đi để tít quá, đến giở cô vít n không dám tin ... Mấy sáng thứ y nói vít quê có vít c, chít u tít thì bít tại nhà trên để ng vít ...*”. Tôi cảm nhít nhít sít đau thít ng, mất mát khi âm để ng cách bít tít. Chắc biết cúi đầu, lười ng thỉnh bên thứ y, bên cô để rít tít bít tít. Cuộc sống và mùa đông vít n đi n ra bình thít ng nhít không có chuy nhít gì xảy ra, chắc bít tít trong mái nhít gia đình thứ y, tít nay cô lười bóng. Nghĩ mà thít ng cho cảm thứ y cô!

Chung hún mất tuấn sau là ngày 20 tháng 11. Lớp chúng tôi lười đến thăm thứ y. Không phải bó hoa, món quà ngày lười mà thay vào đó là hộp bánh dưng hún ng cùng bông huống trống ngừn. Lười thứ y xót xa. Lười nhít a để c gít cô, trên khuôn mặt hún tít còn toát lên sít nhít mất, đôi mắt thăm thím buồn. Tôi không muấn nhìn cô nhít hoàn cảnh này chút nào. Bít mít để u câu chuy nhít sít vít n là thứ y và thít nào cũng để nhít sít n mất cái kít buồn. Trong cuộc trò chuy nhít vít cô, tôi nhít n ra để u gì cũng có lý do để nó. Thứ y tôi cũng trống là mất giáo viên giở, có đóng góp nhít u cho giáo để nhít nhà. Thứ y và cô có mất ngừi con trai nhít ng anh phải đi trốn cít tít o vì phạm pháp. Để u đó khi nhít thứ y luôn ray rít, ân hún. Thứ y tít trách mình để để bít bao thít hít, để a bít tít bao ngừi hít c trò để đến bít n bít thành công. Ỗy vít y mà không để để c chính con mình. Thít nên, đôi lúc thứ y dùng men rít u để mua cảm say, trốn tránh hít nhít thít c... Tôi kít vít cô: *Hồ mít y em thít y thít y vui nhít m cô*.

” Đôi mắt cô ngân ngừn nhít c. Cô bít o: “

Tít đó thít ng Tít giở để nhít tho nhít vít bít o cô thít y chú ý giở sít c khít e, nó sít c gít ng cít tít o tít để sít m để c vít

.” . Dõi theo ánh nhìn xa xăm của cô khi tôi càng xót xa. Không biết tôi xa hay, thây có vò bên cô, p cho vôi tan giá buốt mùa đông? Cái tuổi trung niên, chuần b đ đ c ngh ng i, h ng phúc an nhàn t con cháu, sao lúc này cô v n ch a đ đ c bình yên? Nghĩ mà th ng!
Con ng i ta không ai tránh kh i quy luật “

Sinh, lão, bệnh, tử”.

Vậy nên, hãy sống hết mình khi bạn còn có thể!...

Trời hôm nay lại mưa. Những cơn mưa tầm tã vì đang như những cơn mưa bão lũ miền Trung. Những cơn mưa cũng như quên quên đả tôi vò miến kí c. Thời gian có thể nhuốm m bị rêu phong và ph nhòa t t c , riêng hình nh th y tôi v n v n nguyên, trong xanh, thăm th m. Đã hơn ba năm trôi qua, chuyến của th y trở thành kí c – m t kí c buồn th ng. Mùa 20 tháng 11 lại v , nh th y vô k . Nghe lòng r ng r ng...C m n th y vì t t c ! Mong r ng, phía bên kia quãng trời, th y em đ đ c bình an n i cõi l c...

PHẠM HOÀNG PHONG

LỚP 11/1

Trường THPT DUY TÂN, TAM K , QU NG NAM